

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1165 ²	Μεγάλη Παρασκευὴ πρωὶ 14 Ἀπριλίου 2017 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Διψᾷ ὁ Χριστός!

«Μετὰ τοῦτο εἶδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι πάντα ἤδη τετέλεστοι, ἵνα τελειωθῇ ἡ γραφή, λέγει· Διψῶ» (Ἰω. 19,28)

Ο Κύριός μας σήμερα, ἀγαπητοί μου, βρισκεται πάνω στοῦ σταυροῦ. Ἡ φύσις πάσχει. Ἡ γῆ βυθίζεται στοῦ σκοτάδι, φορεῖ τὰ μαῦρα. Τὰ βράχια σείονται. Τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ σχίζεται. Οἱ ἄγγελοι πενθοῦν καὶ λένε στοὺς ἀνθρώπους· Κλάψτε κ' ἐσεῖς γιὰ τὸ Χριστό.

Πέντε ὥρες ἔμεινε πάνω στοῦ ξύλο τοῦ σταυροῦ ὁ Κύριος. Ἀπερίγραπτο τὸ μαρτύριό του. Ἀλλὰ καὶ τὴν ὥρα τοῦ πόνου δὲν ἔχασε τὴ διαύγειά του. Φίλοι καὶ ἐχθροί, ὅλοι πέρασαν ἀπὸ τὴ σκέψι του. **Ὅλους τοὺς θυμήθηκε μὲ μιὰ ἀγάπη ἄπειρη.** Θυμήθηκε τὴν Παναγία Μητέρα καὶ τὴν ἐμπιστεύθηκε στὸν Ἰωάννη μὲ τὸ «Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου» (Ἰω. 19,27). Θυμήθηκε καὶ τοὺς σταυρωτὰς καὶ εἶπε τὸ «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι» (Λουκ. 23,34).

Ἀλλὰ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου πλησιάζει. Ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ λειώνει σὰν τὸ κερὶ. Οἱ σταυρωτὰ βλέπουν τὴν ἀγωνία καὶ μὲ σαδισμό ἐπιχαίρουν γιὰ τὰ παθήματά του. Τότε ὁ Χριστὸς ἀνοίγει τὰ χεῖλη καὶ λέει **«Διψῶ»** (Ἰω. 19,29).

Αὐτὸ τὸ λόγο θέλησα νὰ λάβω ὡς θέμα. Ἐλάτε νὰ τὸν μελετήσουμε. Ζητῶ τὴ βοήθεια τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ τὴ δική σας προσοχή. **Χριστέ, βοήθησέ με· Χριστιανοί, προσέξτε με.**

«Διψῶ». Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ συνελήφθη στὴ Γεθσημανῆ μέχρι τὴ στιγμή ποὺ εἶπε τὴ λέξι αὐτή, ὁ Χριστὸς ὑπέφερε μύρια μαρτύρια. Γιὰ κανένα ὅμως δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ παραπονεθῇ· **ἔμεινε ἄφωνος** σὰν ἄκακο ἄρνιο. Ὅταν τοῦ ἔβαλαν τὸ ἀγκάθινο στεφάνι δὲν εἶπε «ὦ ἡ κεφαλὴ μου!», ὅταν τὸν χτύπησαν μὲ τὸ φραγγέλλιο δὲν εἶπε «ὦ τὰ νῶτα μου!», ὅταν τὸν κάρφωσαν δὲν εἶπε «ὦ τὰ πόδια, ὦ τὰ χέρια μου!». Τώρα ὅμως ποὺ πλησιάζει τὸ τέλος λέει **«Διψῶ»**. Εἶνε μιὰ **ἀνάγκη τοῦ σώματος**, εἶνε προπαντὸς ὁ πόνος τῆς ψυχῆς του.

«Διψῶ». **Ποιός διψᾷ;** Ἐκεῖνος ποὺ δημιούργησε τὸ νερὸ καὶ τὶς δεξαμενές του. Ὑδρατμοὶ καὶ νέφη, θάλασσες καὶ ὠκεανοί, πηγές καὶ λίμνες, ποταμοὶ καὶ ρυάκια, ὅλα εἶνε ἔργα του. Ἄν δώση μιὰ διαταγή, ἡ θάλασσα θὰ γίνῃ ξηρά, οἱ ὠκεανοὶ θὰ δείξουν τὸ βυθό τους, οἱ πηγές θὰ στερέψουν, οἱ ἄνθρωποι θὰ πεθάνουν. Καὶ ὅμως ὁ δημιουργὸς τοῦ ὕδατος διψᾷ.

«Διψῶ». **Ποιὸς τὸ λέει;** Ἐκεῖνος ποὺ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους, ἐκεῖνος ποὺ ποτίζει καὶ τὸν κακοῦργο. Ἐκεῖνος ποὺ δροσίζει τὰ ἄνθη καὶ τὴ χλόη. Ἐκεῖνος ποὺ σὲ ὅλους προσφέρει ὄρωρὰν τὸ νερὸ. Αὐτὸς τώρα διψᾷ.

«Διψῶ». **Καὶ σὲ ποιούς τὸ λέει;** Στοὺς Ἰουδαίους, ποὺ μαζί μὲ τοὺς ξένους στρατιῶτες κυκλώνουν τὸ σταυρό. Αὐτοὶ εἶχαν ἰδιαίτερο λόγο νὰ τὸν εὐγνωμονοῦν. Δίψασαν κι αὐτοὶ κάποτε, εἶπαν κι αὐτοὶ «διψῶ». Ποῦ, πότε; Ὅταν διάβαιναν τὴν ἔρημο τῆς Ἀραβίας. Σταλαγματιὰ νερὸ δὲν ὑπῆρχε. Τρέχουν στοῦ Μωϋσῆ· «Διψοῦμε, δός μας νερὸ, χανόμεστέ!». Ὁ Μωϋσῆς παρακάλεσε τὸ Θεό, κι ὁ Θεὸς τὸν διέταξε νὰ χτυπήσῃ μὲ τὸ ράβδί του ἓνα βράχο. Κι ὁ βράχος ἔγινε βρύση. Τοὺς πότισε μὲ ἄφθονο νερὸ. Ποιός; Αὐτὸς ποὺ τώρα φωνάζει **«Διψῶ»**. Ὅταν ἐκεῖνοι φώναξαν «διψοῦμε», ὁ Χριστὸς τοὺς ἔδωσε νερὸ· τώρα ποὺ ὁ Χριστὸς λέει **«Διψῶ»**, δὲν βρίσκεται ἓνας ἀπ' αὐτοὺς νὰ τοῦ προσφέρῃ λίγη δροσιά. Ὡ τῆς ἀχαριστίας σας, Ἰουδαῖοι! **ἄντι τοῦ μάννα χολῆν, ἄντι τοῦ ὕδατος ὄξος»** (ἄρθρ. Μ. Παρ. ἀντίφ. ιβ').

«Διψῶ». Εἶνε φυσικὸ νὰ διψᾷ ὁ Χριστὸς. Εἶνε **τέλειος ἄνθρωπος**, ἔχει τὶς ἀνάγκες ποὺ ἔχουμε κ' ἐμεῖς. Τὸ αἷμα του ἔφυγε, ποτίζει τὴ γῆ τοῦ Γολγοθᾶ. Σὰν τραυματίας, σὰν κουρασμένος ὁδοιπόρος φωνάζει **«Διψῶ»**. Ἀλλὰ ἡ φωνὴ του **«φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ»** (Ματθ. 3,3). Οἱ σταυρωτὰ δὲν ἐννοοῦν ν' ἀνακου-

φίσουν τὸν πόνο του. Ἀντιθέτως· ζητάει νερό, κι αὐτοὶ τοῦ προσφέρουν ξίδι μὲ χολή.

Ἄλλα ἡ λέξι «*Διψῶ*» δὲν ἐκφράζει ἀνάγκη σωματικὴ μόνον. Δὲν διψάει μόνον τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ· ἔχει καὶ **δίψα ψυχική**.

«*Διψῶ*». Τί διψάει ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ μας; Διψάει **δικαιοσύνη**. Ἐκεῖνος εἶπε «*Μακάριοι οἱ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην*» (Ματθ. 5,6). Ποιὸς ἄλλος ἀγάπησε τὸ δίκαιο ὅσο ὁ Χριστός; Καὶ ὅμως ἔπρεπε πρῶτο θυμὰ τῆς ἀγριώτερης ἀδικίας. Ἡ καταδίκη του μένει αἰώνιο στίγμα τῆς ἀνθρώπινης δικαιοσύνης. «*Δικαιοσύνην μάθετε, οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς*» (Ἠσ. 26,9). Ἄλλα ποῦ δικαιοσύνη; Πάνω ἀπ' τὸ σταυρὸ σήμερα ρίχνει τὸ θεῖο βλέμμα στὴ γῆ τῆς ἀδικίας κι ἀκούω τὴ φωνὴ του «*Διψῶ*! Διψῶ δικαιοσύνη, ἀλλὰ οἱ ἄρχοντες τῶν λαῶν βουλώνουν τ' αὐτιά τους χειρότερα ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Ἐνας Ἄγγλος πολιτικὸς εἶπε, ὅτι ἐπικρατεῖ ὄχι ὁ νόμος τῆς δικαιοσύνης, ἀλλ' ὁ νόμος τῆς ζούγκλας, ὁ ἰσχυρὸς καταβροχθίζει τὸν ἀδύνατο. Τὸ ἄνθος τοῦ δικαίου μαράθηκε ἀπὸ τὸ λίβα τῆς ἀδικίας.

«*Διψῶ*». Διψάει τί; **Εἰρήνη**. Ἐκεῖνος εἶπε «*Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί*» (Ματθ. 5,9) καὶ διέταξε τὴν Ἐκκλησία του νὰ εὐχεται «*ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου*» (θ. λειτ.). Εἰρήνη διψάει ἡ μεγάλη καρδιά του. Καὶ ἀντὶ εἰρήνης βρίσκει ταραχὴ, θόρυβο. Τὰ ἔθνη ἐτοιμάζονται γιὰ πόλεμο, τροχίζουν τὰ μαχαίρια τους πάνω στὴν ἀκονόπετρα τοῦ μίσους, τρέχουν ἀκάθεκτοι στὸ δρόμο τοῦ αἵματος. Δὲν βρίσκει ὁ Χριστὸς αὐτὸ ποὺ ποθεῖ, κ' ἐξακολουθεῖ νὰ φωνάζει στὸν μαινόμενο κόσμο· **Διψῶ τὴν εἰρήνη!**

«*Διψῶ*». Τί διψάει; Διψάει **ἀγάπη**. Ἄλλα ποῦ ἀγάπη; Τὰ λουλούδια τῆς ἀγάπης σπανίζουν πιά στὸν ἐγωιστικὸ μας κόσμον. Τὸ μῖσος ἀπλώνεται, ψυγεῖο κατήντησε ἡ γῆ, παγωνιά ἐπικρατεῖ. Καὶ ὁ Χριστὸς βλέπει τὰ παγόβουνα τῶν καρδιῶν καὶ φωνάζει· **Κόσμε, διψῶ ἀγάπη!**

«*Διψῶ*». Τί διψάει; **Ἁγιότητα** ψυχῶν καὶ σωματιῶν. Εἶνε ἐκεῖνος ποὺ εἶπε «*Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται*» (Ματθ. 5,8). Ἄλλα ποῦ ἡ ἀγιότης, ποῦ ἡ παρθενία, ποῦ ἡ καθαρότης τῶν ἡθῶν; Παντοῦ ὑψώνονται ναοὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ βωμοὶ τοῦ Βάκχου. Τὴ σάρκα καὶ ὄχι τὸ πνεῦμα λατρεύει ὁ κόσμος. «*Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός*» (Ψαλμ. 13,3). Ἡ νεότης σαπίζει μέσα στὴ διαφθορά, τὸ πνεῦμα τυραννεῖται, ἡ σάρκα θριαμβεύει. Καὶ ὁ Χριστὸς, ποὺ βλέπει ἀπ' τὸ σταυρὸ αὐτὸ τὸ βοῦρκο, φωνάζει· **Κόσμε, διψῶ ἀγιότητα καὶ καθαρότητα!**

«*Διψῶ*». Τί διψάει; **Ἀλήθεια καὶ εἰλικρίνεια** στὰ λόγια καὶ στὰ αἰσθήματά μας. «*Ἐγὼ εἶμι... ἡ ἀλήθεια*» καὶ «*ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς*», εἶπε (Ἰω. 14,6; 8,32). Ἄλλα ποῦ αὐτά! Ὅλοι σήμερα φορᾶμε τὴ μάσκα τῆς ὑποκρισίας. Βλέπω γυναῖκες ποὺ διαβάζουν θρησκευτικὰ βιβλία, κάνουν μεγάλους σταυρούς, μιλοῦν ἢ μᾶλλον φλυαροῦν περὶ Θεοῦ, ἀλλὰ μένουν μόνο στὰ λόγια. Ἔργα μηδέν· ἄκαρπες συκιές. Λησμόνησαν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ «*Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε Κύριε εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν*» (Ματθ. 7,21). Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τοὺς ἄντρες. Καὶ ὁ Χριστὸς βλέπει τὶς μάσκες τῆς ὑποκρισίας καὶ φωνάζει· **Κόσμε, διψῶ γιὰ ἀλήθεια καὶ εἰλικρίνεια!**

«*Διψῶ*». Τί διψάει; **Τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς σου**. Χρόνια σὲ περιμένει ὁ Χριστὸς μας. Ἄλλὰ ἐσὺ συνεχίζεις τὸ δρομολόγιο τῆς ἀμαρτίας. Στάσου λοιπὸν μιὰ στιγμὴ, ἄκουσέ τον. Σοῦ φωνάζει· Ἀμαρτωλέ, διψῶ τὴ σωτηρία σου· γι' αὐτὴν φόρεσα τὸ ἀγκάθινο στεφάνι, γι' αὐτὴν ἀνέβηκα στὸ σταυρό.

Ἀδελφὲ συναμαρτωλέ! Ἄν βρισκόσουν κάτῳ ἀπὸ τὸ σταυρὸ καὶ ἄκουγες τὸ Χριστὸ νὰ φωνάζει «*Διψῶ*», εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἔτρεχες νὰ τοῦ φέρης ἕνα ποτήρι νερό. Ἄλλα καὶ σήμερα τὸ ἴδιο φωνάζει· «*Διψῶ*». Διψάει δικαιοσύνη, εἰρήνη, ἀγάπη, ἀγιότητα, ἀλήθεια-εἰλικρίνεια, σωτηρία ψυχῶν. Μὴ μείνουμε ἀσυγκίνητοι στὴ φωνὴ του. Ὅποιος ἀδικεῖ, ὅποιος μισεῖ καὶ φθονεῖ, ὅποιος κυλιέται στὴ λάσπη τῆς ἀκολασίας, ὅποιος ζῆ στὴν ὑποκρισία καὶ τὸ ψέμα, ὅποιος μένει ἀμετανόητος στὴν ἀμαρτία, ἄς τοῦ προσφέρῃ σήμερα **ἕνα δάκρυ μετανοίας**· αὐτὸ πρὸ παντὸς περιμένει ὁ Χριστὸς, αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ καλύτερη δροσιά του.

Ἦ ἐσταυρωμένε Λυτρωτά! Δίψασες, καὶ οἱ σταυρωταὶ σοῦ ἔδωσαν χολὴν καὶ ὄξος· διψᾶς καὶ σήμερα, ἀλλὰ στὴ γῆ μας ἔχουν στερέψει οἱ πηγές τοῦ καλοῦ. Μόνο μικρὰ ποταμάκια καλωσύνης καὶ ἀρετῆς ὑπάρχουν μέσα στὴ Σαχάρα τοῦ κόσμου. Δός μας τὴ χάρι σου, ὥστε τὰ ποταμάκια αὐτὰ νὰ γίνουν μεγάλοι ποταμοί, ἡ Σαχάρα νὰ γίνῃ κῆπος τῆς Ἐδέμ, νὰ βασιλεύσῃ πάντου ἡ ἀγάπη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ εἰρήνη, ἡ ἀγιότης, ἡ παρθενία. Κάνε τὴ σημαία τοῦ σταυροῦ νὰ κυματίζει παντοῦ. Κάνε νὰ σβήσουν μέσα μας ὅλες οἱ δίψες τῆς ἀμαρτίας, καὶ **ν' ἀνάψῃ στὴν καρδιά μας ἡ δίψα ἐκείνη τῆς ἀγιότητος**, ποὺ αἰσθάνθηκες ἐσὺ ὅταν ἀπὸ τὸ σταυρὸ σου φώναξες «*Διψῶ*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**